INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

TRAIAN IVĂNESCU

„CE-AM FĂCUT LA JIUL? I-AM ÎMPĂCAT PE BĂTRÎNI CU CEI TINERI"

- LUCRIND CU JUNIORII, AI POSIBILITATEA DE A TE CORECTA DIN MERS
- TERENUL DIN PETROȘANI NU CONTRIBUIE LA DEZVOLTAREA TEHNICII
- TESTUL COOPER E DEPĂȘIT DE MULT
- FOTBALUL MODERN CREȘTE ÎN PRIMUL RÎND LA CAPITOLUL ANGAJAMENTULUI FIZIC
- NIMENI NU SE OCUPA DE FORTIFICAREA PSIHICA A FOTBALISTULUI ADOLESCENT

TRAIAN IVĂNESCU, antrenorul Jiului, a fost primit cu foarte multă circumspecție de mai toți iubitorii fotbalului, în momentul în care a preluat — el, un antrenor tînăr — dificila echipă din Valea Jiului. Și totuși, în foarte scurt timp, la Jiul a început să se simtă un reviriment fotbalistic, și, mai mult, o modificare de stil care trăda efortul unui om deosebit de matur. Bineînțeles că afirmațiile peremptorii nu au ce căuta după o etapă atît de scurtă, dar, din dorința de a vi-l prezenta mai bine pe antrenorul Traian Ivănescu, fost jucător la C.C.A., am adoptat formula „interviului săptămînii".

Convorbirea a fost deosebit de interesantă, ca toate convorbirile în care oamenii de fotbal — și Traian Ivănescu este, fără îndoială, unul din aceștia — se eliberează de protocolul conversației gazetărești, adoptînd tonul simplu, deschis și direct.

— Ai fost, timp de șapte ani, antrenor de juniori la Dinamo. Crezi că această perioadă este utilă în viața unui antrenor care tinde mai sus?

— Eu aș zice că ea este indispensabilă. Cei 7 ani pe care i-am petrecut ca antrenor de juniori mi-au dat prilejul să mă verific și mai ales să cunosc în profunzime sufletul juniorilor, adică sufletul necontrafăcut de „experiența" vieții de fotbalist. În toată această perioadă, am avut prilejul să mă corectez din mers, ceea ce nu este posibil cînd pornești direct la conducerea unei echipe de seniori, unde o singură greșeală poate să te doboare, deoarece fotbalul greșeala așteaptă.

— Am văzut Jiul, în ultima vreme. Am impresia că este o echipă schimbată în bine. Care sînt meritele antrenorului Traian Ivănescu?

— Nu poți schimba jocul unei echipe în doar cîteva luni. Dar, un antrenor poate face foarte mult la un alt capitol decît cel al stilului de joc. Cînd am venit la Jiul, echipa era ruptă în două, sufletește. Avea loc binecunoscuta luptă între bătrîni și tineri, care este foarte obișnuită la fotbal, ca și în viață. De pe urma acestei lupte suferea echipa. Și astfel s-a întîmplat că o echipă care avea datele necesare practicării unui joc aerisit, cu fotbaliști ca Libardi, Mulțescu, Naghi și Roznai, juca obscur, exprimînd foarte bine lipsa de legătură sufletească. Antrenorul Traian Ivănescu, care știe ce înseamnă resursele sufletești ale unei echipe — perioada C.C.A. e greu de uitat — a făcut tot posibilul pentru refacerea legăturii sufletești a echipei. În acest scop a fost nevoie de tact, de mult calm și, dacă vreți, de omenie. Credeți-mă, o echipă de fotbal nu poate fi condusă cu bita. Cine-și închipuie că poate ajunge la un rezultat concret cu o asemenea metodă, sub steagul unei discipline doar rigide, se descalifică — în cele din urmă. Problema legăturii sufletești la o echipă este atît de mare, încît — să nu ne mirăm — ea poate fi hotărîtoare și în imprimarea stilului de joc. Ceea ce joacă astăzi Jiul nu reprezintă „stilul Ivănescu", un stil care nu s-a conturat încă foarte bine, ci reprezintă eforturile unor băieți oarecum regăsiți de un antrenor care a învățat să muncească cu copiii și a ajuns să se afle în mijlocul unor copii mai mari. Insist asupra acestei probleme a rolului pe care-l are legătura sufletească a unei echipe, pentru că exemplele contrare sînt la îndemîna oricui. Dacă-mi permiteți, aș spune că cuplul Țiriac—Năstase a jucat, în meciul de Cupa Davis cu S.U.A., la numai 10 la sută din valoarea lui pentru simplul fapt că nu s-a reușit legarea sufletească a „bătrînului" cu „tînărul", angajați într-o luptă pentru tron.

— Ce ne mai rezervă Jiul?

— Jiul încearcă să muncească. Condițiile sînt grele. Terenul nostru nu prea contribuie la dezvoltarea tehnicii. Instalațiile sînt rudimentare. N-am fost niciodată un om pretențios, dar e greu să recuperezi, după efortul de antrenament, în vestiar, în jurul unei sobe de tuci în care arunci cărbuni. Alte echipe vorbesc despre necesitatea saunei, a unei camere medicale, ceea ce este foarte normal într-un sport ajuns pe culmi de popularitate. Noi, la Petroșani, avem cîteva cămărute reci care nu prea stimulează pofta de joc. Jiul, în altă ordine de idei, va încerca să-și îmbunătățească pregătirea fizică. Aici sîntem deficitari, cum e deficitar întreg fotbalul românesc. În această direcție e nevoie de multă muncă și de idei noi. Viteza cu care avansează fotbalul mă face să cred că testul Cooper, de pildă, e de mult depășit. De altfel, proba e și nespecifică fotbalului. Pînă la urmă, pregătirea fizică trebuie să urmărească sporirea angajamentului fizic. Nu e un secret pentru nimeni faptul că fotbaliștii noștri se angajează mult mai puțin decît cei străini. Dar nici noi nu facem mare lucru pentru a spori acest angajament.

— La ce te gîndești?

— Iată, de pildă, mă gîndesc la felul cum sînt priviți cei care se accidentează. La noi, un jucător accidentat iese oarecum din circuitul echipei. Iar acest lucru nu te îndeamnă să te angajezi. Ar trebui să existe un regulament mai echitabil, care să stimuleze angajamnetul general al jucătorilor.

— Vorbeai de condițiile dificile...

— Ar fi multe de spus. Nu avem mingi de calitate. O echipă de Divizia A are nevoie de o sută de mingi bune pe an. Dar mingi bune nu există, în comerț. Cele pe care le avem sînt ca vai de lume. Un adevărat fotbalist — și la Jiul există cîțiva fotbaliști — suferă în contact cu asemenea și a ghetelor cu crampoane ca vai de lume. E greu să vorbești despre fotbalul mare cînd instalațiile de sub tribunele de lemn ale stadionului din Petroșani pot fi oricînd un muzeu de istorie a fotbalului românesc.

— Aș vrea să răspunzi la o întrebare legată de faptul că ai fost mai mult timp antrenor de juniori. M-aș gîndi la principiile noastre în materie de selecție a copiilor și juniorilor.

— E o problemă grea. În ultima vreme, fotbalul a devenit mai aspru. În fond, fotbalul modern crește în primul rînd la capitolul angajamentului fizic. Aceasta este principala cale pentru creșterea randamentului. Din păcate, la noi nu s-au făcut progrese în această direcție. Se vorbește deseori că nu trebuie să primim „la copii" jucători nedotați din punct de vedere fizic. Eu cred că este o greșeală. La 10 ani nu e bine să spui că X sau Y este nedotat fizic. La 10 ani primești pe toată lumea, bineînțeles în cadrul baremului de talent obligatoriu. În primii patru ani trebuie să lucrezi cu copiii și din punct de vedere fizic. Iată, de pildă, Aelenei sau Stoichiță al meu au un aparat muscular nedezvoltat. Cine-i de vină? Cred că școala, în primul rînd, care nu se ocupă serios de educația fizică a copiilor. Dacă după acești patru ani, pînă la 14, să zicem, nu reușești să-i faci copilului o musculatură — hai să zicem — obligatorie pentru un viitor fotbalist, atunci trebuie să-l dai drumul. Între 14 și 17 ani, un fotbalist trebuie să se formeze din toate punctele de vedere, astfel încît nimeni să nu mai poată spune: „Dar ăla ce caută pe terenul de fotbal, că-l suflă vîntul!"

— Asta la capitolul pregătirii fizice.

— Care, bineînțeles, nu e singura. În perioada aceasta a copilăriei și a adolescenței se omite un lucru foarte important în fotbalul nostru. Nimeni nu se preocupă de fortificarea psihică a copilului. Se tratează această problemă ca un fel de gogoriță adusă de prin cărți. Dar copilul fotbalist trebuie să învețe să se concentreze încă din primii ani ai activității sale, pentru că numai astfel va putea să facă față. Mă veți întreba: bine, dar cum e posibilă educarea concentrării la copiii fotbaliști? Și voi răspunde că mijloacele ar fi ele multe. Copiii ar trebui incluși deseori în jocurile celor mari, în care handicapul răspunderii personale să contribuie la dezvoltarea concentrării. Am citit un articol al lui Ion Țiriac, în care spunea că un jucător de tenis de 13—14 ani ar trebui să se antreneze în condiții de zgomot și chiar de șicane, pentru a se oțeli la capitolul concentrării, pentru a se înarma în vederea unor situații similare la vîrsta maturității. La noi, copiii se distrează — de cele mai multe ori — în miute lipsite de obiective psihologice. Și, după cum știm foarte bine, așa cum începi, așa termini.

— Ce program aveți pentru iarnă?

— Programul va fi dur. Mai dur ca pînă acum. Vreau să ne apropiem de norma internațională în ceea ce privește efortul. Eu cred că acum sîntem departe de această normă. Sînt convins că băieții o să răspundă. Dar aș mai spune și eu ceva. Poate că Jiul are și el dreptul la un turneu de iarnă mai adecvat. În munca dură pe care mi-o propun, e nevoie de un echilibru între efort și destindere. De acest echilibru depinde deseori posibilitatea atingerii cotei maxime în materie de efort...

Ioan CHIRILA

CU CITITORII DIALOG CU CITITORII

UN LUX COSTISITOR PENTRU FOTBAL

„Și la noi, la Arad — ne scrie Petru Crișan — **în sezonul care s-a încheiat, majoritatea arbitrajelor au fost necorespunzătoare. Mă refer, îndeosebi, la meciurile echipelor divizionare A și B. Cauzele? În primul rînd, lipsa de pregătire care nu le-a permis arbitrilor să fie, cum se spune, pe față. Este vorba, în al doilea rînd, de o colaborare necorespunzătoare între arbitrul de centru și tușierii săi, de lipsa de autoritate și inspirație a acestora etc., etc. Este inadmisibil, cred eu, ca acești arbitri să fie lăsați să degradeze jocurile. Tocmai pentru că prea puține sînt meciurile bune pentru a ne permite... luxul să le oferim incompetenței unor așa-zișicavaleri ai fluierului. Ceva trebuie făcut, nu?...".**

— Indiscutabil, au existat multe greșeli de delegări în sezonul încheiat. Exemplele se știu și sînt concludente. Dar, errare humanum est... Supărător și îngrijorător este însă faptul că unii arbitri buni au gafat repetat, viciind unele rezultate. Și, principala cauză, așa cum afirmați și dv., nu-i alta decît pregătirea lor necorespunzătoare. Iată un subiect de meditație — și măsuri, în consecință — pentru colegiul central și, în special, cele județene, acum, în perioada dintre tur și retur.

ADEVĂRUL CELOR DOUĂ GOLURI DE LA ATENA

Constantin Gîrda, din Lonea, mare iubitor al fotbalului se află la... ananghie și ne cere o mînă de ajutor. **„Sînt într-un conflict cu un prieten. Aproape că am ajuns să ne certăm, zi de zi, datorită unei neînțelegeri. Eu susțin că Dumitrache, jucătorul meu preferat, a marcat cele două goluri ale echipei noastre pe stadionul Karaiskakis din Atena, în preliminariile C.M. '70. El zice că nu...".**

— Ca să nu mai lungim prea mult vorba, noi... zicem ca dumneavoastră. Dumitrache a marcat cele două goluri cu pricina. Așa că, reveniți la... pace și prietenie cu amicul dv.

O URARE, CONTRA PATRU RĂSPUNSURI!

Un cititor, **Constantin Ioan**, din Avrig — Sibiu, ne roagă să-i răspundem la următoarele întrebări: **„1. Care echipă a cîștigat, la noi, cele mai multe titluri de campioană?; 2. Unde mai joacă Lupescu?; 3. Care a fost cel mai bun portar al lui Dinamo București?; 4. Care este cea mai bună echipă de club din lume? Cu speranța că voi primi răspunsurile așteptate, urez redacției, de pe acum, la mulți ani și spor în muncă!...".**

— Mulțumim pentru urare, și pentru că v-ați grăbit să ne-o faceți, ne grăbim și noi cu răspunsurile. Așadar: 1. Venus București (de opt ori). Urmează Dinamo și Steaua (de cîte șapte ori), U.T.A. și Chinezul (de cîte șase ori); 2. La Admira Viena; 3. Datcu, probabil; 4. Mai greu de dat un răspuns la această întrebare, de cînd Ajax se află în declin. Echipa olandeză a dominat, totuși, categoric competițiile intercluburi din perioada ultimilor trei ani.

DOI VÎLCENI — UN CRAIOVEAN...

Toamna lui '73, în special ultimele etape de campionat, au adus în prim-planul atenției generale numele unui jucător foarte tînăr, cel mai tînăr din prima noastră divizie: **Balaci**, de la Universitatea Craiova. **„Unde s-a născut, cine l-a pregătit ca junior?** — ne întreabă **Sfredel Vicutu** și **Ion Enache** din Rîmnicu Vîlcea. **Se aseamănă cumva, în joc, cu Donose al nostru, de la Chimia?...".**

— **Balaci** este un craiovean... pur sînge. Și provine din grupa de juniori a Universității, pregătită, ani la rînd, de antrenorul **I. Gîrleșteanu.** El l-a descoperit și l-a călăuzit pașii în fotbal. Este mai bătăios decît Donose, mai dîrz, mai eficace, mult mai iute și mai rapid în execuții. Toate aceste calități — plus rezistența uimitoare — au fost văzute clar și de antrenorul Cernăianu, căruia îi revine marele merit al lansării lui Balaci pe orbita consacrării.

● PE SCURT ●

Marian Apostol (București): Consultați anuarele fotbalului apărute; **Nicolae Simu** (Constanța): Nu avem numerele solicitate; **Vasile Petrescu** (Timișoara): Fiți fără grijă, și cartonașul galben al lui Savu (din meciul Politehnica Timișoara — Rapid) a fost trecut în contul rapidistului.